

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80

N° 175

En Sørge-Sang

over
Christian Johan Wiig og hans Stedson, af Nøverfjord,
hvilke begge forliste paa Østhavet mellem Rjøllefjord og
Vardø i April 1866.

Efter Begjæring forfattet

af

D. Christian Sorensen,
Skolelærer i Hammerfest Landsogn.

Pris 2 f.

Hammerfest, 1868.

Trykt hos C. W. Feinann.

V box 20:600

Mel. Hvo veed hvor nær mig er min Ende.

Ustadig er Alt paa Jorden, Ustabighed er vores Kaar,
Den bringer ofte med sig Sorgen, Ja følger med os hvor
vi gaar; Den løfter lydelig sin Røst, Og presser Sukke
af vort Bryst.

2. I Aaret Attenhundred', skriver Dg sex og sexti Aar
dertil, Aprili Maaned det og bliver, Hvorom vor Sang
sig dreie vil; At fire Mand mon drage ud, Men
fandt sin Grav i Havets Dyb.

3. Den Mand, hvorum vi her vil tale, Han bar sit
Navn: „Kristian Wiig“, Han pleied' aldrig at prale,
Han bygged' sig et lidet Skib, Med det at pløie Bølgen
blaa, Men det blev hannems Egebaar'.

4. Dybtisørgende, o Enkelvinde! Som ene her i Sor-
gen gaa, Du klyttet har saa kjære Minder Til dem,
du nu her savne maa; Det bittert var, du sidde maa
Igen med tre forladte Smaa.

5. Den Skjævne før du monne friste, Din først Mand
du mistet har, — Det Sorgens Bæger du maa drikke, —
Han fandt i Bølgen og sin Grav; Han hviler nu i
Havets Dyb, Men Sjælen den er vist hos Gud.

6. Den Sorg var tung, du maatte smage, Du sad som
Enke med to Smaa, Du selv for dem maatte Omfarg
drage Dg Gud han monne bi dig staa. Den Sorg var
tung, den svandt dog hen, En anden Ven du fandt igjen.

7. Men se den Glæde og omvendtes Til Bemod,
Bitterhed, Modgang, Du Sorgens Harpe maatte stemme,
Dg atter kvæde Sørgefarg, Forid du atter misted' har
De, som for dig saa kjære var.

8. De ud begav sig usforhalet, Dg reiste ud fra Kjøl-
fjordhavn, De fire Mand var udi Tallet; Tre udaf dem
var Egtemand, Som skulde ud at tjene Brød, Men
fandt i Bølgen brat sin Død.

9. Det billigt her vel lignes kund', Med Paulus ved
Millitte D, Hvor Skibet pladt mon gaa tilgrunde For
Stormens Voldsomhed og Sø; Det sidste vel ei lignes
kan, Thi her kom ingen frelst til Land.

10. En Naomi jo maatte drage Fra Moab til Judæas
Land — Den Sorg du ogsaa her fik smage, Du misted'
Søn og Egtemand; Du klager ofte udi Løn: Min
Mand, min Mand, min Søn, min Søn!

11. Som enlig Fugl paa Taget sidder, Saa sidder
du igjen forladt, Du under Sorgen sukker, kvider Din
Bemodstaare Dag og Nat; Ja Hjertet bløder og er øm
Udi den stride Taarestrom.

12. Du tabte Egteven og Mage, Dg fik derfor en
Grædehøst, Saa mange kummerfulde Dage, Du savnet
har din Hjertenslyst; Han jo med dig forenet var I
næsten fjorten fulde Aar.

13. Din Søn er borte, du maa græde For dit, det
elskelige Liv, Du under Hjertet ham mon bære Udi dit
Modersskjød og Liv; Men Herren tog, det han dig gav,
Din Alderdommes Støttestav.

14. Hans Levedage var ei mange, Han stod just i sin
blomstrend' Baar, Nu maa du kvæde Sørgefange, Hans
Alder — to og tyde Aar. Hans Bane vistnok stakket
var, Han fik en vaad og fugtig Grav.

15. Nu maa du græde bitre Taare, Det var dog en
Ulykkesstund, Det lille Skib var deres Baare, Egebaererne
de Bølger rund, Der hørtes ingen Klokke-Klang, Ei
hekker nogen Egefarg.

16. Farvel min dyrebare Kone, Gud, Herren, din
Beskjærmer var, Du kvæder nu vel Sørgefange, Fordi
at jeg nu borte er; Men tænkt, vi samles skal igjen I
Himlens ny Jerusalem.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

17. Modtag mit Farvel, Børn kjære! Og hør Færs
Faders sidste Ord: „J maa med Taalmod Alting bære,
Og adlyde stedse Eders Mor, Adlyd Guds vise, gode
Bud, Han fører alting herligt ud“.

18. Farvel, min kjære sømme Moder! Det er din Søn,
hans sidste Ord, Tak for de mange, mange Goder, Og
for din Kjerlighed saa stor; Nu gaar jeg fra dit Afsyn
ud, Og følger stedse Lammets Bud.

19. O kjære Mor, du maa mig savne, Det veed jeg
vist til Punkt og Prik, Du tænker paa mig mange Gange,
Du fik ei vide, hvor det gik; Men haab og tro, vi samles
nok I Himlen, blandt Guds Børneskof.

20. Farvel nu mine Søffend' kjære! Det samme Ord
fra mig modtag: „J maa bestandig lydige være, Og lev'
saa Herren til Behag; Saa skal I vistnok komme hjem,
Hvor jeg nu er i Himmelen“.

21. Vær os, o kjære Gud og Herre! At tælle vore
Dage saa At vi altid kan færdige være, Til Dødens
Hvile ind at gaa; I Hjertet du os Visdom giv, Og
vores Hjælper du os bliv.

22. Trøst, kjære Herre Gud og Fader Enhver, som
Sorgens Byrde bær! Vær du de Faderløses Fader, Sa
Enfers Skjold og Værge vær! Før os fra denne Jam-
merdal, Til dig i Himlens Frydefal!